

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.247 van 28 augustus 2008
in de zaak 27.055 II

In zake: 1. X
2. X
die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 2 juni 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beslissingen die aan verzoekende partijen ter kennis zijn gebracht op 8 mei 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. ISHAQUE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 26 oktober 2006 dienen verzoekers voor een derde keer een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9, derde lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
2. Op 17 april 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 8 mei 2008 ter kennis is gebracht aan verzoekende partijen en is gemotiveerd als volgt:

“In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juni 1999 in België verblijven, perfect geïntegreerd zijn, de kinderen deel uitmaken van de plaatselijke jeugdbeweging en op regelmatige basis deelnemen aan sportactiviteiten bij de jeugd ploeg van FC Mere, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 03.05.2000 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat het argument betreft als zou een scheiding tussen de ouders en de kinderen een ernstige aantasting van het gezinsleven inhouden, dient er opgemerkt te worden dat dit argument niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen, waaronder de vrees voor betrokkenen om terug te keren als ook de overige elementen ter staving van de integratie, werden reeds behandeld in de vorige beslissing d;d. 03.08.2006 –aan betrokkenen betekend op 24.08.2006 –inzake de aanvraag art. 9.3, ingediend op 04.11.2003 bij de gemeente Erpe-Mere. Deze elementen kunnen bijgevolg

evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.

(...)

De tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 8 mei 2008, luidt als volgt:

(...)

Reden van de maatregel:

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

-Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 02.05.2000.

-betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10.08.2006. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.

(...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht omdat de verwerende partij onterecht een aantal omstandigheden niet als zijnde buitengewoon heeft bestempeld en tekort is geschoten in haar motiveringsplicht. In het eerste onderdeel van het middel stellen verzoekers dat de motivering in de bestreden beslissing in verband met de scholing van hun kinderen niet nauwkeurig en stereotiep is en de ontwikkelde argumenten in de aanvraag niet beantwoordt. Het argument in de aanvraag betrof niet het feit dat er geen scholing kan worden verkregen in het land van herkomst maar wél dat het indienen van een aanvraag in het thuisland impliceert dat de kinderen hun leerprogramma dienen te onderbreken en een inschrijving dienen te bekomen die gelijkwaardig is aan het lesprogramma in België om hen in staat te stellen onmiddellijk terug aan te knopen bij het Belgisch onderwijs bij een eventuele terugkeer. Bovendien dienen de kinderen les te volgen in het Albanees, een taal die zij niet meer beheersen; waardoor zij minimum een schooljaar verliezen; waardoor hun normale schoolcurriculum wordt onderbroken en waardoor dit hun kansen op toekomstige tewerkstelling kan ondermijnen. Ten overvloede merken verzoekers op dat hun aangehaalde argumenten vallen onder het recht op onderwijs waarop de kinderen aanspraak kunnen maken overeenkomstig talloze inter-, supra- en nationale mensenrechten- en grondwetsbepalingen. Bovendien verwoordt het motief in de bestreden beslissing, met betrekking tot het schoollopen van de kinderen tijdens illegaal verblijf, een principiële standpunt zonder een concreet onderzoek in het dossier. Een standpunt dat overigens in tegenspraak is met een aantal regularisatieregelingen vastgelegd in omzendbrieven en de regularisatiewet waarbij in gunstigere voorwaarden wordt voorzien voor gezinnen met schoolgaande kinderen. Dat kinderen in België school hebben gelopen, wordt wel degelijk in rekening gebracht bij de beoordeling van een regularisatieverzoek door de tegenpartij. Daarom dient de verwerende partij grondig de aangehaalde argumenten te motiveren, niet met een stereotiep antwoord. Ten overvloede wordt opgemerkt dat de ouders niet kan worden verweten hun kinderen naar school te sturen aangezien het omgekeerde de belangen van de kinderen zou schaden. De motivering is niet afdoende en schendt artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen) en van artikel 62 Vreemdelingenwet.

In het tweede onderdeel van het middel stellen verzoekers dat zij, bij schrijven van 27 maart 2008, hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben aangevuld met stukken en motieven en waarbij een concrete werkaanbieding voor tweede verzoekster werd overgemaakt. Er is ook gewezen op het regeerakkoord van 18 maart 2008 waarin sprake is van regularisatie wegens

werk en van regularisatie wegens langdurig elkaar opvolgende procedures voor ouders met schoolgaande kinderen tussen 6 en 18 jaar oud, bepaald op vier jaar. Hierop is niets geantwoord waardoor de motiveringsplicht is geschonden. De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2. In de nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd. Er is wel degelijk geantwoord op de aangebrachte elementen maar verzoekers voldeden niet aan de voorwaarden tot het bekomen van een machtiging op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kennen blijkbaar ook de argumenten waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, vermits ze worden aangevochten en becommentarieerd in het verzoekschrift. Tenslotte merkt de verwerende partij op dat het recht op onderwijs voor kinderen zonder wettige verblijfplaats onder meer wordt geregeld door een omzendbrief van 24 februari 2003 en dat aldus het recht op scholing is geformaliseerd, ook in hoofde van kinderen van illegaal verblijfhoudende vreemdelingen. Het komt de ouders van een kind niet toe de rechten van dat kind aan te wenden ter verwezenlijking van de eigen doelstelling. Nog minder kunnen zij hun verantwoordelijkheid ten opzichte van hun kinderen om opportunistische redenen afwentelen op de overheid. De door de overheid opgezette humanitaire structuren kunnen geen aanleiding zijn tot het verwerven van rechten, omdat de wet dat niet voorziet en omdat een dergelijke benadering van het precair verblijfsrecht een uitholling zou betekenen van de bestaande regelgeving in verband met asiel en migratie.

2.3. Verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet; in de bestreden beslissing is niets gemotiveerd met betrekking tot de door hen aangehaalde elementen van buitengewone omstandigheden in hun aanvullend schrijven van 27 maart 2008. Verzoekers verwijzen naar de concrete werkaanbieding en naar het regeerakkoord van 18 maart 2008.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *Het feit dat betrokkenen sinds juni 1999 in België verblijven, perfect geïntegreerd zijn, de kinderen deel uitmaken van de plaatselijke jeugdbeweging en op regelmatige basis deelnemen aan sportactiviteiten bij de jeugdploeg van FC Mere, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*
- *Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 03.05.2000 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.*
- *Wat het argument betreft als zou een scheiding tussen de ouders en de kinderen een ernstige aantasting van het gezinsleven inhouden, dient er opgemerkt te worden dat dit argument niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om*

aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

- *Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*
- *De overige aangehaalde elementen, waaronder de vrees voor betrokkenen om terug te keren als ook de overige elementen ter staving van de integratie, werden reeds behandeld in de vorige beslissing d;d. 03.08.2006 –aan betrokkenen betekend op 24.08.2006 –inzake de aanvraag art. 9.3, ingediend op 04.11.2003 bij de gemeente Erpe-Mere. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.*

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

Verzoekers voeren aan dat hun bijkomende motieven niet beantwoord werden in de bestreden beslissing. Zij verwijzen naar hun aanvullend schrijven van 27 maart 2008 waarbij een stuk is gevoegd met een concrete werkaanbieding van een bedrijf voor tweede verzoekster en waarbij wordt gewezen op het regeerakkoord van 18 maart 2008 waarin sprake is van regularisatie wegens werk en regularisatie wegens langdurige elkaar opvolgende procedures voor ouders met schoolgaande kinderen en bepaald op vier jaar.

Uit het administratieve dossier blijkt inderdaad een aanvullend schrijven van 27 maart 2008 en bijkomende stukken te zijn ingediend bij de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. Uit de bestreden beslissing blijkt anderzijds geen motief met betrekking tot deze aangehaalde elementen van buitengewone omstandigheden (ook niet in de vorige beslissing waarnaar wordt verwezen in deze bestreden beslissing). In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de gemachtigde tot de conclusie komt dat de ingeroepen elementen (met name de concrete werkaanbieding en het regeerakkoord van 18 maart 2008) niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare feiten geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing

kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoekers aangehaalde elementen in hun aanvullend schrijven geenszins wordt beantwoordt (R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het middel met betrekking tot de overige aangevoerde schendingen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd worden de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel van 8 mei 2008 om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig augustus tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

de heer L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

Ch. BAMPS.